

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

**MINISTRANTSKÝ
MIKULÁŠ**

**Předvánoční
besídka**

**Akce spolča
holek**

**Svatá
Anežka**

**Myšlenky
o manželství**

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ
FARNOSTI****vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejně, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Otec Jiří, Pavla Oujezdská,
Kája Krejčí, Jakub
Oujezdský, Anička
Oujezdská, Zuzka Sluková,
Terka Pečínková a Marika
Kaňová, Karel Komárek

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

náklad

250ks výtisků

Slovo redaktorů

Milí čtenáři,

Moc se omlouváme, že přinášíme vánoční číslo našeho časopisu až na konci doby vánoční. Věříme však, že vás potěší a znovu nabije vánočním nábojem do nového roku.

Vaši redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

Duchovní slovo o. Jiřího

Milí farníci,

shodou okolností se mi dostala do rukou čerstvě přeložená, ale ještě nevydaná kniha Benedikta XVI., tak vám z ní nabízím pár vánočních myšlenek. Doufám, že vás tento moudrý a pochopitelný učitel na papežském stolci povzbudí.

„Vánoce říkají do všech našich zmatků: Bůh není nějaká nekonečně vzdálená moc, která nás může nanejvýš vyděsit. Umí se o nás postarat a pod jeho pohledem stojí všechno, co jsme a co konáme. Před očima které jsou plné lásky. Kdo to ve víře přijme, pro toho neexistuje žádná poslední samota. On tu je. Naděje a povzbuzení, které vycházejí z tohoto světla, dostávají zcela novou hloubku.

Slavit Vánoce znamená přijmout svátek, který nám daroval Bůh. To zásadně odlišuje církevní svátky od pouhého volného času, od vší zábavy, kterou jsme si sami vytvořili. Skutečnost Vánoc je tu, i když ji sami nevnímáme, dokonce i když ji nehledáme. Byla nám dána narozením Dítěte, v němž se Bůh chtěl stát jedním z nás. O Vánocích jsme přede všemi dárky, které si navzájem dáváme, vždy již předem obdarovaní. Víme, že na nás myslel někdo už předem. Naše činy nejsou jedinou skutečností, která existuje.

Být veselí bez křečovitosti, a tak dál šířit to, co lidstvo potřebuje především a nejvíce. Být veselí z hloubi srdce, to rozpouští, vysvobozuje a dodává všem dalším darům jejich smysl.“

Bratři a sestry doufám, že Vánoce, o jakých píše papež, přinesly skutečnou radost do vašich srdcí.

o. Jiří

obsah

- 1 Duchovní slovo o. Jiřího
- 2 Svatá Anežka očima dětí
Akce spolča holek
- 3 Předvánoční besídka
- 4 Pout' do Izraele - 6. Den
- 6 Myšlenky o manželství
- 7 Ministrantský Mikuláš
- 8 Nejen pro děti
- 9 Josef

Co můžeme zažít?

5.-8.1. Tříkrálová sbírka

8.1. Besídka u jesliček

*Tradiční dětská besídka u jesliček
v kostele od 15:00 h*

27.1. Farní ples

*Ples se bude konat v sobotu 27.1. na stejném
místě jako loni, v Domě rytířských ctností vedle
hotelu Bílá růže v Brně-Komárově.*

Všichni jste srdečně zváni.

*Prodej lístků bude probíhat vždy po každé
nedělní mši svaté.*

3.-12.2. Ministrantské pololetní prázdniny

4.2. Úklid Betléma

Společný úklid všech úklidových skupin

Adventní obnova Svatá Anežka očima dětí

Letos jsme z duchovní obnovy mohli zažít jen program s dětmi. Moc jsem se na něj těšila a těšením jsem nakazila také naše kluky. V sobotu ráno jsme se vypravili na faru. Přišli jsme o něco později, ale právě včas na to, abychom stihli excelentní divadlo o svaté Anežce. Holky z úterního spolča si připravily a sehrály její životopis.

Diváci seděli jako zařezaní a nemohli se vynadávat na důmyslně vymyšlené obleky, rekvizity a herecké výkony.

Pak následovaly hry, které měly holky opravdu hezky vymyšlené. Jelikož naše děti zatím neumí psát, tak jsme zkontrolovali všechna autíčka a kuchyňku ve školce a jeli domů s tím, že Pán Ježíš je naše výhra a s ním se nemusíme ničeho bát, stejně jako svatá Anežka.

Holkám tímto moc děkujeme.

LG

Akce spolča holek

Jelikož spolčo holek pořádalo dvě akce, tak nás povolali, abychom se o zážitky podělily s ostatními. Jako první akce byla víkendovka pro „velký“ holky. Byly jsme ubytovány na chatě v Bobrůvce (bylo to tam moc pěkný). Jakmile jsme se ubytovaly, následovala přednáška, při které Mart'a smažila palačinky (a zlomila při tom obracečku). Po přednášce jsme okusily menší porci palačinek bylo nás tam víc než palačinek. Pak jsme se ale dojedly popcornem při sledování pohádky. Následně jsme se pomodlily a šly spát. Druhý den jsme vstaly, nasnídaly se a očekávaly pana faráře. Po jeho příchodu jsme šli na pole hned vedle chaty na kameny. Bylo jich tam hojně, a proto se hledání prodloužilo na celé dopoledne. Oběd byl dobrý a všichni jsme se dosyta najedli. Po krátkém odpočinku jsme se vydali na druhý výlet dne a to k obrovským mraveništím, u kterých se nikdo nechtěl fotit, protože tam překvapivě byli mravenci. Tam ale s námi pan farář nebyl, protože jsme ho nechaly na poli. Pak jsme hrály triangl a další hry na louce vedle lesa. Následně jsme se vydaly na cestu zpět a po cestě jsme nabraly pana faráře a pár holek sbíralo přísady na originální bylinkový čaj, ten se potom využil na jednu marodící členku, ovšem byl poněkud odporný a to i pro všechny ostatní...

Nám, nám narodil se

Obnažené rámě Hospodina
beznaděj úzkostnou snímá
a do úst proroků proudí Hlas:
uzřete spásu našeho Boha.

Skloň se človíčku,
dnes Boží srdce se ti otevírá,
ta jeskyně tajemná a nádherná,
kde Panna Lilie porodila Syna.

I tobě Hvězda září,
staré zaniká, nové vchází.
Pojď v chudobě a s čistou tváří

Krále králů oslavit.

Z lásky stal se člověkem,
ač sám odlesk Božské slávy,
neváhal být malým,
maličkým jako ty.

Máš-li Víru, máš i Radost,
vždyť Hvězdu vidíš, vede TAM...

Neboj se výšek ani dálek,

ZAJÁSEJ,

již přece navěky zrozen je Pán.

K.K.

►►► Pak se využil na noční hru, kdy jsme ho měli všichni poznat po čichu, ale tato úloha nebyla složitá. Ještě před noční hrou byla mše svatá, při které nás navštívil cizí pes. Než jsme šli spát, byla ještě jedna hra, při které jsme měly hádat písničky, které někdo maloval a pak odpovídat na otázky z okruhu biologie a Bible. Měly jsme při tom pohoštění (chipsy, křupky, ...). Za získané body byla zasloužená odměna. Posléze jsme šly spát. Další den se šlo do kostela. Nazpátek se většina nasáčkovala do auta a jelo se zpátky na chatu. Tam nám Marťa připravila moc dobrý oběd a najezeny dosyta jsme se šly balit a uklízet. Stihly jsme si ještě vyrobit sponky a jelo se do Brna.

Jako druhá akce byl výlet na rozhlednu a to jak pro „velký“, tak i pro „malý“ holky. Jakmile jsme vlakem dojely do Hradčan, tak jsme se vydaly na cestu k rozhledně. Stoupání bylo namáhavé, ale nakonec jsme se tam vyškrábaly. Když jsme se pokochaly pohledem na okolní přírodu a města, tak jsme sešly dolů a hrály jsme hry. Každá jsme pak dostala čokoládu na posilnění a vydaly jsme se zpět. Potom se některé z nás poztrácely, a než jsme se zase našly, ujel nám vlak a další jel až za hodinu. Mezitím jsme si zahrály hru, a než jsme se nadály, vlak byl na zastávce. V Brně na nás čekalo překvapení, že jsme šly do skautské klubovny a vyráběly šperky. Pak jsme se rozešly domů. Obě dvě akce byly super a chtěly bychom tímto poděkovat holkám Šedým, že nám to tak pěkně naplánovaly.

Předvánoční besídka v Dětském domě Zábrdovice

Před obědem v neděli 11.12. mě mamka poprosila, jestli bych s ní nešla přivést děti na vánoční besídku a pak zase z besídky odvést. Samozřejmě jsem přikývla, je to zajímavá práce a ty děti jsou moc příjemné. Hned na začátku naší cesty mi mamka dala instrukce a vyrazily jsme. Prošly jsme všechny domy, kde měly být nějaké děti. V jedné rodině nám řekli, že chlapečka bolí hlava, ale nakonec jsme na faru dorazily v počtu pěti dětí a mě s mamkou. V sále už čekaly další děti ze školky, které přivedly zase jiné paní učitelky. A kromě nich také plno dalších účinkujících. Krásně vypadaly malé tanečnice v pestrých sukních jako princezny.

Na besídce vystoupilo Minimerci, Merci, děti ze sálu, děti z různých kroužků a prostě všichni, kdo si chodí na faru hrát, učit se a doučovat.

Nejmladšími účastníky byly děti ze školky, čili klubu ASABEN. Některé se trochu bály, ale strach je rychle opustil a svoje vystoupení zvládly s úsměvem.

Krásné bylo divadelní představení dětí z kroužku jménem Praktika. Odehrávalo se v nemocnici, kde se hledal majitel vidlí, protože vidle jsou špinavé a do nemocnice nesmí. Nakonec se o ně přihlásil jeden důchodce, který je prý má na děti. Ale nebojte se - děda hrál s vidlemi pro děti divadlo a nakonec si všichni společně zazpívali (kromě jiných písniček) Mává nám všem svobodná zem. Na divadelní vystoupení si děti samy pod vedením Blanky a Lucky namalovaly vtipné kulisy.

Velkou část programu tvořilo tancování, střídali se malí i velcí tanečníci a tanečnice. Jejich program s nimi nacvičila „teta“ Monika a také paní učitelka Lenka a mnoho dalších pomocníků, studentů a studentek, kteří se taky starají o to, aby děti ve škole všechno pěkně uměly a mohly pak za odměnu chodit tancovat.

Pěkně nám romsky i česky zazpívaly i tři velké slečny ze sálu, bylo to vlastně zpívané přání k Vánocům, které si děvčata připravila pod vedením Martina a Zdenky.

Celé vystoupení prokládaly písničkami děti ze Zpívacího kroužku, který má na starosti paní učitelka Pavla.

Děti ze sálu vystavily své výrobky, které byly volně k prodeji. Dělal je samy celý rok a moc se jim povedly. Byly tam růžence, zdobené svíčky, vystřihovaná přání, keramické výrobky, batikované tašky a mnoho dalšího. Všechno bylo velmi pěkné. Výtěžek z prodeje ►►►

▶▶ děti použijí na zaplacení společných výletů a vstupného třeba na bruslení. Velké Pán Bůh zaplat' všem, kteří přispěli.

Výbornou atmosféru dělala krásná výzdoba na stěnách sálu, kterou vyrobily děti ze školky, to znamená ti nejmenší. O příjemnou pohodu se postarala také paní učitelka Zdenka s kroužkem Vaření, protože napekli dobré cukroví, což po programu společně s kávou přišlo jako na zavolanou.

K mému zármutku ale přišlo málo diváků, a bylo proto těžší udělat velký potlesk, který by děti alespoň trochu odměnil. Všem dětem se to hrozně moc povedlo, a když si za tím člověk představí tu práci všech jejich vychovatelek a učitelek, je to až neuvěřitelné.

Ti, kdo přišli, mi myslím dají za pravdu, že nejhezčí na celé besídce byly rozzářené dětské obličeje, a úsměv dětí byl pohlazením na duši.

Po besídce jsme s mamkou odvedly děti zase zpět do jejich rodin a odešly jsme domů.

Besídka se vydařila, jen jediná prosba mi už na vás zbývá: příští rok přijďte, opravdu to stojí za to jedno odpoledne mimo domov.

A.O.

Pout' do Izraele - zatoulaný 6. den

Nocleh v Nazaretě, hora Tábor, Kána Galilejská,

Nazaret - prohlídka baziliky Zvěstování, cesta zpět do Betléma

Den začal opět časně dobrou snídaní v jídelně hotelu Galilee. Měli tu dokonce i něco podobajícího se našim rohlíkům. Asi jsem nevďečník, ale klasické izraelské placky mi příliš nechutnaly a s trochou legrace teď říkám, že už vím, proč je v Otčenáši prosba o „chléb NÁŠ vezdejší“...

Hotel mne zaujal také originální výzdobou stěn jídelny. To, co jsem v první chvíli považovala za obrovskou mozaiku 5x3m, se při bližším pohledu ukázalo jako megasbírka známek, nalepených jedna vedle druhé. Zbytek obrazu byl dotvořen výstřižky z komiksů... Kromě toho byl pro mne tento hotel významný i tím, že jsem tam při odjezdu zapomněla mobil, a když jsem se tam v poledne vrátila, podařilo se mi ho sice od pokojské získat, což byl malý zázrak, leč již bez SIM-karty, ta zřejmě skončila v odpadkovém koši...

Po snídani jsme už v sedm hodin odjížděli k hoře Mt. Tavor hora Tábor, hora Proměnění. Tento den byla neděle a my měli v osm hodin ráno mít na jejím vrcholku mši svatou. Hora Tábor je osamělý vrch ležící asi 9 km od Nazareta a vypíná se téměř 400 m nad okolním terénem.

Už před cestou do Galileje se naše poutnická družina rozdělila na dvě skupiny pěšáky a taxikáře. Pěšáci chtěli dojít nahoru na horu pěšky, taxikáři hodlali použít za mírný poplatek taxíky. Pěšákům autobus zastavil asi v půlce kopce v 7:35. Nahoru na horu to bylo ještě 3km, takže naše skupina se vydala vzhůru téměř poklusem. Mezitím kolem nás jezdily mikrobusey s ostatními poutníky. Cesta byla sice poněkud namáhavá vzhledem k časovému limitu, ale krásná. Bylo vlhké ráno, všude voněly stromy, zpívali ptáci a postupně se otevíral krásný výhled do krajiny. Pod námi se na jedné straně rozprostírala část Jezreelské doliny. Každá myslitelná plocha této úrodné země je pečlivě obhospodařovaná. Mnoho polí je zavlažováno kruhovými zavlažovači, což působí při pohledu z výšky trochu záhadně. Velké kruhy o poloměru 400m, většinou rozdělené na různobarevné čtvrtiny nebo poloviny, podle druhu pěstovaných plodin. Byla odtud vidět i malá bílá městečka rozestátá v nížině, jedno z nich byl Naim, ve kterém Ježíš vzkřísil mrtvého mládence. Udivilo mne, jak blízko jsou od sebe jednotlivá místa biblických událostí...

Na druhé straně se objevily kopečky Galilejské pahorkatiny, které na mne působily jako naše Orlické hory. Umínala jsem si, že cestou zpátky půjdu dřív a pomalu, abych si tu krásu mohla prohlédnout pořádně. V osm hodin byla ovšem většina nás pěšáků ještě na cestě k vrcholu. Ale taxikáři zvolili zdržovací taktiku, takže nedělní mše svatá začala v 8:30, když dosupěli poslední chodci. Dále patří velký dík taxikářům ještě za to, že nás v cílové rovině navigovali k místu naší mše, kterým byla maličká podzemní kaple pod bazilikou Proměnění.

▶▶

►►► Sama bazilika, kterou postavil, jako i jiné katolické sakrální stavby v Izraeli, architekt Antonio Barluzzi ve dvacátém století, stojí na místě původního kostela z křižáckého období. Na vrcholku hory se nachází i zbytky křižáckého opevnění a v kryptě baziliky oltář z křižáckých dob. Celá hora je pokryta vegetací, působí dojmem zahrady a skutečně je zde něco jako Izraelský národní park.

Říkala jsem si spolu se svatým Petrem: „Pane, postavíme zde tři stánky...“ A stejně jako Petrovi mi to nebylo dopřáno... Po krátké prohlídce baziliky se roztroušená skupinka pěšáků tlačena časem musela dát na pomalý ústup... Pokusila jsem se trochu uspokojit svoji touhu zůstat na hoře Proměnění a odnesla jsem si v batohu kromě několika kamenů i kilo místní červené hlíny. Teď mi v ní roste ibišek, a tak mám „horu Proměnění“ alespoň v květináči na okně...

Naše další cesta vedla do Kány Galilejské. Na tomto místě si při pouti v Izraeli obnovují manželské páry svůj manželský slib. Udělali jsme to nakonec i my a byl to krásný zážitek. Cítila jsem velkou vděčnost za svoje povolání, za děti a za celý kus života prožitý v manželství. Tuto pouť do Izraele jsme si totiž s manželem dali jako dárek k dvacátému výročí... Po nezbytných nákupech tentokrát bylo v kurzu sladké svatební víno z Kány - jsme se vrátili zpět do Nazareta. Většina z nás na oběd, já hledat svůj mezitím pohřešovaný mobilní telefon... Poté následovala prohlídka Baziliky Zvěstování Páně, postavené v letech 1960-1969 na místě bývalého františkánského kostela. Vnitřek baziliky představuje vlastně dva kostely, postavené jeden na druhém. Spodní kostel, podobající se kryptě, v sobě ukrývá jeskyni podle tradice byt Panny Marie, samo místo Zvěstování... Je to místo silné modlitby, na které jsem se to odpoledne stále a stále vracela, skryté v přítmí, je zde prostý oltář s nápisem VERBUM CARO HIC FACTUM EST. Slovo se stalo Tělem ZDE... Napadlo mne, že samo toto místo početí vypadá jako lůno tak skryté, prostě a obyčejně.... Tady řekla Maria svoje slova: „Staň se, jsem služebnice Páně...“ taky skryté, prostě a obyčejně... Jeskyně Zvěstování patří podle vykopávek do komplexu antického osídlení a jako jiné jeskyně odhalené v Nazaretě byla obývaná od doby železné.

Vrchní kostel je zasvěcený Panně Marii Matce Církve. Všude na stěnách baziliky i na zdi obklopující její venkovní areál je množství obrazů, plastik a mozaik s vyobrazením Panny Marie, typickými pro jednotlivé státy a národnosti celého světa. Těžko říct, která z nich je hezčí... A snad o to ani nejde. Možná by to množství „Marií“ mohlo naznačovat pestrost společenství Církve a také mateřskou ochranu a přímluvu přesně na míru každého z nás od Té Jediné, celé krásné, milostiplné, Matky Páně....

Po prohlídce baziliky jsme navštívili ještě dům sv. Josefa, kde bylo možno se s pomocí vykopávek v podzemí alespoň ve fantazii přenést do typického obydlí v Nazaretě v době Ježíšově....

A pak už nás čekala jen cesta autobusem z Nazareta zpět do Betléma, asi 120 km dlouhá. Tentokrát to náš řidič vzal „druhou stranou“ ne podél Jordánu na východě, ale pod západní stranou Samařské vysočiny směrem na jih. Se západem slunce jsme podle plánu dorazili k večeri do našeho „domovského“ hotelu Betlehem Inn. Malá skupinka si ještě večer vyšla na pravidelnou modlitební procházku, tentokrát k betlémské bazilice Narození Páně. Cestou jsme plni radosti zazpívali do údolí na oplátku muezinovi kterousi písničku z Koinonie, pomodlili se žalm a vsedě na okraji chodníku u baziliky Narození si přečetli evangelium o Zvěstování Páně... Do rozjímání nám hrál vítr legrační melodii na prázdnou plechovku a rozpršelo se... Den plný silných zážitků končil.... Vděčnost v srdci za tuto pouť zůstává... A s ní zároveň zraje i rozhodnutí ještě jednou se sem vrátit... I kvůli větě, kterou nám po skončení poutě napsal do mailu jeden z účastníků, slovenský kněz: „Však je teraz čítanie Písma iné?!“ Svatá Země bývá popravdě nazývána „pátým evangeliem“... Kdo nezkusil, neuvěří....

P. a M.O

Myšlenky o manželství

V minulém čísle nám dal pan kaplan inspirativní myšlenky o tom, že manželství může být velmi těžké. Moc jsme o tom s Dominikem diskutovali, protože téma oběti (kdo se pro rodinu více obětuje), práce (kdo to má těžší), úcty a lásky je velmi složité.

Toto téma s Dominikem často probíráme, když odjíždíme z mé rodné vesnice. Je to vesnice plná žen, které všechno udělají a zvládnou, kde muži (z pohledu žen) jsou k ničemu. Je to vesnice plná mužů, kteří tráví co nejvíce času v hospodě nebo u kamarádů v garáži se štamprlí v ruce.

Nechci zde nikoho poučovat o manželství (na to jsem v něm příliš krátkou dobu), spíše vám chci nabídnout příběh, který se nám stal, jako inspiraci na to, jak se nenechat převálcovat starostmi, ale ctít se a milovat, jak jsme to před Pánem slibovali.

„Byl jeden všední adventní večer. Můj manžel Dominik nám ráno slíbil, že zajde nakoupit a přinese večeři. Spolehla jsem se na to a večeři neřešila. Když však hodiny pokročily a blížila se sedmá hodina a večeře stále nikde, začala jsem být nervózní. Do toho začala plakat naše nejmladší dcera Sára kvůli bříšku. Její pláč rozladil prostředního Petříka, který už by nejraději něco snědl, dal by si mlíčko a šel by spát. Po chvíli už se mě držel za nohu a chtěl vzít do náručí. Já sama už jsem také cítila hlad.

Nastala kritická chvíle, protože jsem vůbec nevěděla, co mám dělat. V pláči děti se ani moc přemýšlet nedá. Cítila jsem se jak lvice, která by nejraději řvala na celý prales! Ke všemu jsem se Dominikovi nemohla dovolat. A to byla poslední kapka! Zlostně jsem začala bušit do linky ve snaze se trochu uvolnit.

Načež příběh taky Davídek a začal se vyptávat, co dělám. První pokus o večeři, ovesné vločky, jsem spálila, když jsem šla přebalit Sáru. Druhý pokus, krupice, taky ztroskotal na absenci krupice. Pomoooc! Musela jsem se na chvíli zastavit, prodýchat to. Poté jsem udělala Petříkovi mlíčko, což ho uklidnilo a mě také. A táta vchází do dveří.

Nebyla jsem schopna mu nic říct. Věděla jsem, že za to svým způsobem nemůže, práce je práce a my si ji nevybíráme. Sám mi volal, aby mě upozornil, ale já jsem nebrala telefon. Cítila jsem hrozný vztek a únavu.

Zlostně jsem vzala jídlo a šla jsem kolébat Sáru. Davídek s Petříkem zasedli do stoliček a večeřeli s tátou, jak to mají rádi. Davídek se jal povídat: „Tatínku, maminka se zlobila, že jsi přišel pozdě.“ „Hmm..“ odpověděl unavený tatínek. Davídek ho objal a pokračoval: „Jak ses měl v pláci?“ Tatínek na to: „Dobře..“ „A těšil ses domů na mě ...“ „Hmmm,“ odpověděl tatínek. „A na Petříka...“ „Hmmm.“ „A na Šalinku.“ „Hmmm.“ „A na maminku?“ „Hmmm.“

„Kdo by se těšil do pekla,“ říkala jsem si v duchu při kolébání a musela jsem se usmívat nad bezprostředností našeho syna a trpělivostí svého muže.

Když dovečeřeli, přišla jsem zpátky do kuchyně, abychom rozžehli svíčku na adventním věnci a pomodlili se. Naše únava byla veliká, takže jsme nechali Davídka, aby začal děkovat, jak to na začátku modlitby děláme. „Děkuju za držák na nože (který dělal s tatínkem). A za stůl.“ Vyhrkly mi slzy do očí z toho, jak nám naše dítě ukazuje, co je důležité.

Poté, co jsme dali děti spát, jsem svého muže objala a řekla: „Promiň“. A on se nechal obejmout a řekl: „Promiň.“ A šli jsme raději spát.

Všichni jsme unavení, všichni máme spoustu práce a stresů, nemůžu říct, že jí mám více než můj manžel, protože on pracuje jinak a taky je unavený. Důležité je, že jsme spolu a umíme si dát najevo, že se máme rádi, a s úctou spolu jednat, i když jeden nebo druhý uděláme chyby.

Došlo mi, že není důležité mít to, co jsem si představovala nebo co jsem si naplánovala, důležitější je umět se od toho oprostit, když plány nevycházejí, a jít jinou cestou (kterou nám třeba Pán nabízí), ale jít spolu a rádi.

MINISTRANTSKÝ MIKUÁŠ

Pokud jste se vy, zábrdovičtí farníci, divili v pátek 9. 12. vysokému počtu ministrujících na večerní mši svaté, pak věřte, že důvod tohoto v poslední době neobvyklého jevu byl zcela prozaický.

Od 19:00 se totiž v ministrantské klubovně na oratoři konala již tradiční každoroční mikulášská. O co jde? (Téměř) na konci roku se (téměř) celý náš sbor (téměř) včas schází k tomu, aby hodnotil, vzpomínal a oceňoval. Kromě toho nechybí spousta jídla, kytara, zpěvníky a hlavně špetka dobré zábavy.

Letos se akce nesla v podobném duchu jako předchozí ročníky. Zahájena byla společnou modlitbou a pak hodnotící debatou. K lepšímu se dávaly historky z let dávno minulých i příhody, které zažila nejmladší generace ministrantů. Následovalo vyhodnocení celoroční bodovací soutěže, pochvala vítězům a rozdělení cen. Dalším bodem program byl zpěv „výchovných“ písní z našeho zpěvníku. Jeho obsah odpovídá povaze našeho kolektivu, ale útlocitnějším povahám s uceleným pedagogickým vzděláním by se při jeho pročitání asi zatmělo před očima. Stále ale hlídáme únosnou míru a kluky zpívat opravdu baví.

Na závěr akce proběhlo rozdělování mikulášských balíčků. Na tomto místě vyjadřuji naději, že všichni, kterých se to týká, se i prostřednictvím farního časopisu dozví, že nějaký mikuláš proběhl a jejich odměny nebudou na oratoři hnit věčně. Letos jsem se chystání balíčků nezúčastnil, a tak netuším, co v nich přesně je. Pokud to v době nálezu bude zelené, tak oznamuji, že limetky Vojta určitě nekupoval a spíše to bude pomeranč nebo mandarinka ve své nejhorší podstatě.

Druhou naději tohoto článku vkládám do našich mladších členů, které Kuba při sčítání výsledků bodování trefně nazval mladou silou. Přeju jim, ať se jim daří nejen ve službě Bohu, ale i ve škole a různých kroužcích. Ať tedy náš sbor vzkvétá a roste. Kdyby totiž tradice zábrdovického ministrantského sboru zanikla, tak by to, slovy jednoho z našich bývalých vedoucích, bylo opravdu „nechutný“.

VÝSLEDKY CELOROČNÍ BODOVACÍ SOUTĚŽE

Kategorie mladá síla (0-15 let)

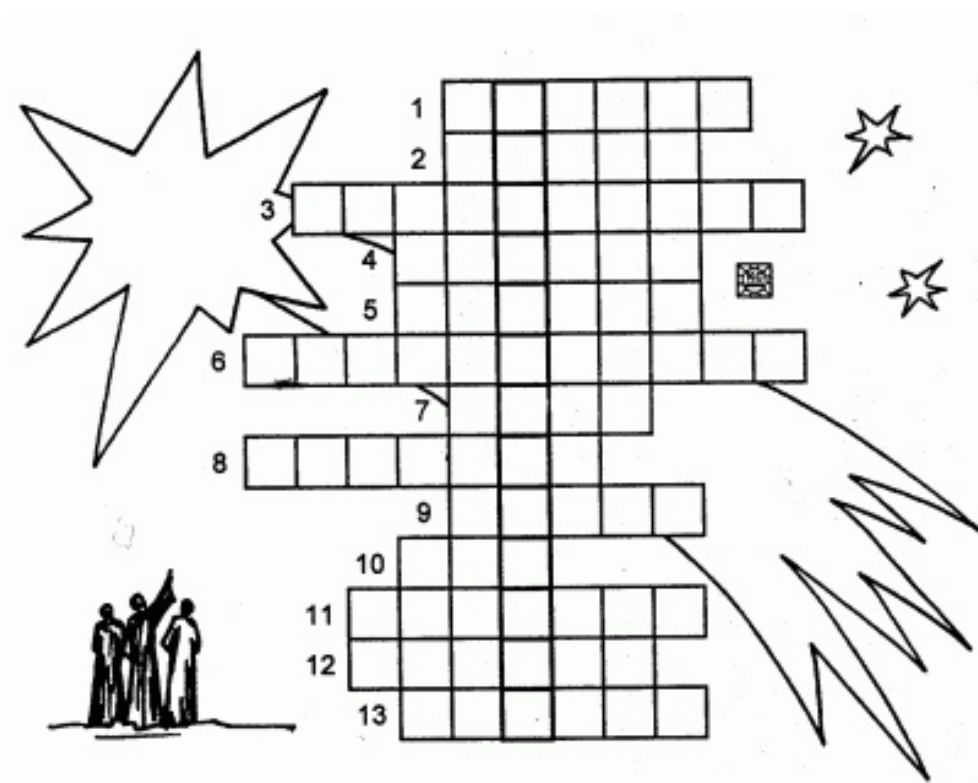
1. Marek Wildmann
2. Jirka Kaňa
3. Daneček Pečinka

Kategorie důchodci (15 a více let)

1. Vojta Foltýn
2. Tomáš Kubík
3. Filip Sluka

TŘI MUDRCI NEZAVÁHALI

Mudrci podstoupili namáhavou a dlouhou cestu, aby se poklonili nově narozenému židovskému králi a slíbenému Mesiáši - Ježíši Kristu. Myto máme mnohem lehčí, když se chceme setkat s Ježíšem. Nemusíme překonávat hory doly, ale přesto nás jedna překážka občas potkává. Až vyluštíš která, popřemýšlej, co se s ní dá dělat.

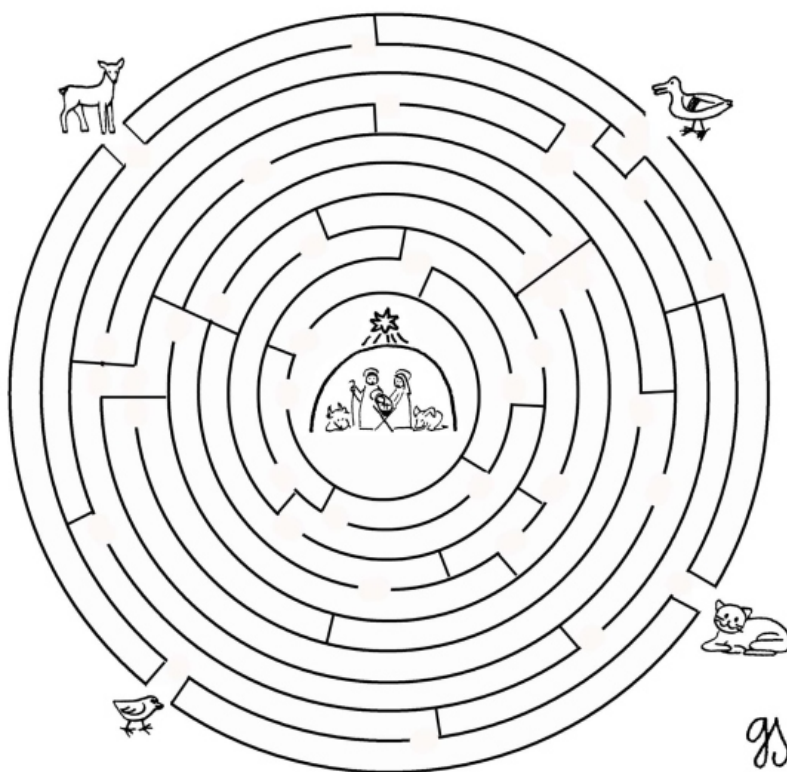
Pro správné odpovědi si vezmi na pomoc Písmo svaté.

1. Znamení, které přivedlo mudrce k Ježíšovi
2. První dar, který mudrci přinesli
3. Mudrci otevřeli své... (Mt 2, 11)
4. Název pro slíbeného Zachránce, kterého izraelský národ očekával
5. Město, kde se Ježíš narodil
6. Správný název svátku lidově zvaného "Tři králové"
7. Co uviděli mudrci kromě matky Marie? (Mt, 2, 11)
8. Druhý dar, který mudrci Ježíšovi přinesli
9. Měsíc, do kterého připadá slavnost příchodu mudrců od východu
10. Co přimělo mudrce, aby se vrátili do své země jinou cestou?
11. Zlý král, který nechal povraždit betlémské děti.
12. Země Ježíšova narození (tenkrát)
13. Evangelista, který popisuje Příchod mudrců k Ježíšovi

CESTA ZA HVĚZDOU

Mudrcové od Východu hledali cestu za Ježíšem podle nezvykle jasné hvězdy.

Za jejím svitem se však nevydali sami. Zjisti, zda správnou cestu našla i všechna naše zvířátka na obrázku.

JOSEF 4.

VOLNĚ PŘEVYPRÁVĚNO Z BIBLE
TEXT A OBRÁZKY K.S.

JEDNOU MĚL FARAON PODIVNÝ SEN A NIKDO MU HO NEDOKÁZAL VYLOŽIT.
TEHDY SI ČÍŠNÍK VZPOMNĚL NA JOSEFA A ŘEKL O NĚM FARAONOVÍ.

BŮH DAL JOSEFOVI POZNAT, CO TEN SEN ZNAMENÁ...

A TAK FARAON DAL SVUJ VLASTNÍ PRSTEN A ZLATÝ ŘETĚZ JOSEFOVI A UČINIL HO SPRÁVCEM EGYPTA

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ